

Sygn. akt XVII AmE 150/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 16 października 2014 r. znak (...)

oddala odwołanie.

SSO Witold Rękosiewicz

Sygn. akt XVII AmE 150/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (Spółka, powód) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 56 ust. 2 pkt 1 w zw. z ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) - dalej: Pe, decyzją z dnia 16 października 2014 r. znak (...): orzekł, że:

1. orzekł, że wymieniony przedsiębiorca naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi w ten sposób, że wprowadził dwukrotnie do obrotu olej napędowy o jakości niezgodnej z wymogami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1058),
2. z tytułu opisanego w pkt 1 działania nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 194 239 zł, co stanowiło (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej, osiągniętego przez Spółkę w 2013r.

(...) sp. z o.o. w W. w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

I. naruszenie art. 7, art. 77 i art. 107 § 3 k.p.a., poprzez:

1) błędne przyjęcie, że powód dwukrotnie wprowadził do obrotu poprzez stację paliw mieszczącą się w Ł. przy ul. (...) olej napędowy o jakości niezgodnej z wymogami prawa, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie,

2) błędne przyjęcie, iż kwota 194 239 zł stanowi (...) przychodu z działalności koncesjonowanej, podczas gdy w rzeczywistości kwota (...) z działalności koncesjonowanej strony wynosi 194 396 zł,

II. naruszenie art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego poprzez wymierzenie kary pieniężnej w wysokości, która nie uwzględnia dotychczasowego zachowania podmiotu i jego możliwości finansowych.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

W uzasadnieniu odwołania powód oświadczył, iż nie posiada stacji paliw mieszczących się w Ł. przy ul. (...), wobec tego nie mógł w okolicznościach wskazanych w decyzji wprowadzić do obrotu oleju napędowego o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa.

Wskazał, że Prezes URE źle wyliczył kwotę nałożonej decyzją kary pieniężnej. Uzyskany przez powoda w 2013 r. przychód z działalności koncesjonowanej wynosił (...) zł. W związku z tym kwota odpowiadająca (...) przychodu powoda z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w 2013r. wynosi 194 396 zł, a nie jak błędnie wyliczył pozwany 194 239 zł.

Zarzucił, iż przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej Prezes URE nie wziął pod uwagę określonych art. 56 ust. 6 ustawy Pe przesłanek, stanowiących podstawę do ustalenia wysokości kary pieniężnej. Powołując się na przesłanki stopnia szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania przedsiębiorcy powód wskazał na okoliczność, że 18 000 litrów paliwa zakupił od importera paliw. Podniósł, że nie powinien ponosić odpowiedzialności wynikającej z faktu, że zakupił pochodzące z importu paliwo, które nie spełniało norm jakościowych. Zdaniem powoda ustawodawca nie można przerzucać na podatników obowiązku badania w każdym przypadku jakości importowanego paliwa. Dopiero paliwo, które spełnia normy prawne powinno być dopuszczone do obrotu na polskim obszarze celnym.

Odnośnie przypadku braku wymaganej jakości 7 000 litrów paliwa zakupionego od renomowanego dostawcy powód nie kwestionował przyczyn zaistnienia tej nieprawidłowości.

Powód stwierdził, że stopień zawinienia i szkodliwości czynu stwierdzonego w obu przypadkach nie jest znaczny, ponieważ:

- w przypadku pierwszego naruszenia działał w warunkach zaufania do organów państwa, które nie powinny dopuścić do wprowadzenia na polski obszar celny paliwa nie spełniającego norm jakościowych,

- w drugim przypadku nie wiedział, iż na skutek wlecia oleju napędowego do nieoczyszczonego zbiornika, w którym uprzednio przechowywano olej opałowy poziom zanieczyszczenia paliwa siarką przekroczy normy jakościowe.

Powód wskazał, że w ciągu 7 lat prowadzenia działalności gospodarczej, organy celne po raz pierwszy zakwestionowały jakość sprzedawanego przez niego paliwa. Podkreślił, że ilość zakwestionowanego oleju napędowego (25 000 litrów) w porównaniu z ilością sprzedaną ogółem w 2013r. była znikoma i wynosiła zaledwie 0,1 %, a w odniesieniu do ogólnej ilości 101 185 569 litrów paliwa, które wprowadził do obrotu w okresie 7 lat działalności wspomniane 25 000 litrów to jedynie 0,024 % całego obrotu.

Uzasadniając zarzut nie uwzględnienia przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej możliwości finansowych przedsiębiorcy powód wskazał, że nałożona decyzją kara pieniężna, jest równa wysokości dochodu Spółki w 2013 r. W ocenie powoda oznacza to, że wysokość nałożonej kary pieniężnej jest niezgodna z art. 56 ust.6 Pe.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi wniósł o oddalenie odwołania.

Podtrzymał w całości zawarte w zaskarżonej decyzji stanowisko i wskazał, iż wydana w dniu 16 października 2014 r. decyzja zawierała omyłkę pisarską, która została sprostowana prawomocnym postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 r. W rezultacie zarzut odwołania dotyczący błędnego przyjęcia, iż powód posiada stację paliw w Ł. przy ul. (...) i za jej pośrednictwem wprowadził do obrotu olej napędowy o jakości niezgodnej z wymogami prawa jest bezzasadny. Zdaniem pozwanego wymieniona okoliczność nie miała znaczenia dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, gdyż w decyzji wyraźnie wskazano, iż olej napędowy skierowany do badań pochodził z trzech środków transportu oraz zbiorników podziemnych, Wyniki kontroli dotyczyły również próbki pobranej z samochodu ciężarowego marki (...) o nr. rej. (...).

Zarzut błędnego ustalenia wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej Prezes URE uznał za pozbawiony znaczenia dla oceny prawidłowości rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji.

Pozwany stwierdził, że rolą Prezesa UKE nie jest ocena zasadności, słuszności czy trafności obowiązujących przepisów. Za niezrozumiałą uznał zatem kwestionowanie przez powoda obowiązujących przepisów prawa.

Odnosząc się do stanowiska wyrażonego przez powoda, pozwany wyjaśnił, że kontrola jakości paliwa na kolejnych etapach dystrybucji jest niezbędna dla zagwarantowania, odbiorcy końcowemu produktu spełniającego określone przepisami prawa wymogi jakościowe. Dodał, że ma to na celu wyeliminowanie działań, prowadzących do zmiany parametrów jakościowych paliwa i osiągnięcia wyższej marży ze sprzedaży, jak i wynikających ze zwykłego niedbalstwa rzutującego na jakość paliwa, jak w przypadku drugiej nieprawidłowości stwierdzonej niniejszej sprawie.

Zdaniem Prezesa URE przekonanie powoda, iż jego kontrahenci sprzedają paliwo spełniające normy jakościowe oraz okoliczność czy powód miał świadomość, że napełnienie olejem napędowym zbiornika zanieczyszczonego olejem opałowym spowoduje przekroczenie norm jakościowych nie ma znaczenia dla konieczności wymierzenia Spółce kary pieniężnej. Może jedynie wpływać na wysokość nałożonej kary. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego Prezes URE wskazał, iż zgodnie z zasadą odpowiedzialności obiektywnej wina nie jest koniecznym warunkiem do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Pozwany zauważył, że rolą organu regulacji nie jest wskazywanie przedsiębiorcy sposobu prowadzenia działalności gospodarczej. Jednak kupowanie paliwa od rzetelnych dostawców, regularne czyszczenie zbiorników, weryfikacja świadectw jakości paliwa otrzymywanych od dostawców oraz okresowe badanie próbek sprzedawanego przez powoda paliwa pozwoliłyby uniknąć zaistniałych naruszeń.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6, Prezes UKE podniósł, że wysokość wymierzonej kary była współmierna do zaistniałego naruszenia. Wskazał, że naruszenie norm jakościowych zostało stwierdzone dwukrotnie. W pierwszym przypadku olej napędowy przekroczenie normy jakościowej wynosiło 8,02 %, a w drugim 3 227,4 % . Pozwany stwierdził, że Spółka miała możliwość uniknięcia naruszenia warunków koncesji a samo naruszenie miało charakter świadomy. Powód dysponował świadectwem jakości paliwa, z którego wynikało, że kupowane przez niego paliwo nie spełnia wymagań jakościowych określonych obowiązującymi przepisami, a mimo to wprowadził je do obrotu.

Zdaniem pozwanego określona w decyzji kara pieniężna jest adekwatna do zakresu stwierdzonych naruszeń warunków koncesji oraz sytuacji finansowej powoda i nie może być uznana za zbyt wysoką. Dwukrotne naruszenie koncesji, świadomy charakter naruszenia w jednym przypadku i drastyczne przekroczenie normy w drugim uzasadniają wymiar kary w wysokości ustalonej w decyzji.

Prezes UKE wskazał, że na przedsiębiorcy prowadzącym działalność koncesjonowaną ciąży, wynikający z art. 355 kodeksu cywilnego obowiązek zachowania szczególnej staranności. Zdaniem pozwanego powód jako przedsiębiorca prowadzący działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi, nie dołożył należytej staranności w celu zapobieżenia wprowadzeniu do obrotu paliwa o niewłaściwych parametrach.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z/s w W. prowadzi działalność gospodarczą na podstawie koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 14 lutego 2007r., znak (...).

W wyniku dwukrotnych kontroli przeprowadzonych u koncesjonariusza stwierdzono, że: 1) próbka oleju napędowego pobrana do badania z samochodu marki (...) nr rej. (...) nie spełniała wymagań jakościowych ze względu na zawyżoną temperaturę oddestylowywania, która zamiast 360° wynosiła 393,8°, co oznaczało przekroczenie określonej normą wartości o 8,02 %,

2) próbka paliwa pobrana ze zbiorników podziemnych wykazała przekroczenie zawartości siarki o 3 227,4% - 376 mg/kg zamiast 10 mg/kg przy dopuszczalnej tolerancji wynoszącej 1,3 mg/kg.

Podczas kontroli spółkę reprezentował wiceprezes firmy - P. S., którego funkcjonariusze celni pouczyli o prawach i obowiązkach podmiotu kontrolowanego.

W związku z otrzymanymi wynikami przeprowadzonej kontroli, Prezes URE pismem z dnia 2 kwietnia 2014r. wezwał Spółkę do złożenia stosowych dokumentów i wyjaśnień w sprawie.

(dowód: notatka służbowa- k. 12 akta adm., wezwanie z dnia 2 kwietnia 2014r. – k. 13 akta adm.)

W trakcie postępowania wyjaśniającego Spółka złożyła stosowane wyjaśnienia.

(dowód: pisma Spółki, k. 15, k.40, k. 52, k. 63 akta adm.)

Olej napędowy, którego próbkę pobrano do badania podczas kontroli w dniu 27 listopada 2013r., został zakupiony od firmy (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 26 listopada 2013r. W dacie odbioru paliwa Spółka otrzymała świadectwo pochodzenia świadczące o złej jakości paliwa. Dopiero w dniu 26 maja 2014r., tj. po wezwaniu powoda do złożenia dokumentów, Spółka (...) otrzymała od dostawcy paliwa wyjaśnienia i prawidłowe badania dot. partii zakupionego w dniu 26 listopada 2013r. oleju napędowego.

(dowód: faktura VAT Nr (...) wraz z listem przewozowym – k. 8, k.21, k. 24, akta adm., sprawozdanie z badań przeprowadzonych na zlecenie (...) Sp. z o.o. w W.- k. 9, pismo Spółki z dnia 21 maja 2014r. – k. 40 akta adm., sprawozdanie z badań Nr (...) - k.42 akta adm.)

(dowód: protokół z kontroli z 11 lipca 2014r. - k. 4, k. 38, k. 49 akta adm., sprawozdanie z badań nr (...) - k. 18, k. 57 aka adm., sprawozdania z badań – k.17, k. 19-22, k. 53-56, k.58 akta adm.)

Badanie próbki kontrolnej przeprowadzone na zlecenie koncesjonariusza przez (...) Laboratorium Sp. z o.o. w P. w dniu 23 lipca 2014r. potwierdziły, że olej napędowy, w zakresie zawartości siarki w dalszym ciągu nie spełniał warunków jakościowych określonych w we wspomnianym rozporządzeniu Ministra Gospodarki. Zawartość siarki w próbce kontrolnej paliwa przekraczała dopuszczalną wartość i wynosiła 378 mg/kg.

(dowód: sprawozdanie z badań, k. 33-34, k.59 akta adm.)

Pismem z dnia 9 lipca 2014r. Prezes URE zawiadomił (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z naruszeniem warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

(dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego - k. 1 akt adm.).

W toku postępowania administracyjnego przedsiębiorstwo w pismach z dnia 1 sierpnia 2014r. i 12 sierpnia 2014r. złożył stosowane wyjaśnienia.

(dowód: pisma Spółki - k.24, k.48 akta adm.)

W dniu 3 września 2014 r. Prezes URE zawiadomił Spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i pouczył o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień. Spółka (...) nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

(dowód: zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego -k. 70 akt adm.).

Z tytułu działalności objętej koncesją (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w 2013 r. osiągnęła przychód w wysokości (...) zł.

(dowód: sprawozdanie finansowe – k. 20 akta adm.)

Przedstawiony stan faktyczny nie był między stronami sporny i został ustalony przez Sąd na podstawie informacji i dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W złożonym odwołaniu powód nie kwestionował okoliczności faktycznych, stanowiących podstawę wydania zaskarżonej decyzji. Podnosił jedynie, że nałożona zaskarżoną decyzją kara pieniężna jest zbyt wysoka, a przy ustalaniu jej wysokości Prezes URE nie uwzględnił stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania się podmiotu i jego możliwości finansowych, naruszając w ten sposób przepis art. 56 ust.6 Pe.

Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 Pe, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Objęcie określonej działalności gospodarczej reglamentowaniem oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony dóbr, których działalność ta dotyczy. Przyznanie koncesji na prowadzenie określonej działalności gospodarczej stanowi swoistą gwarancję organu koncesyjnego dla odbiorców paliwa, że przedsiębiorca, któremu udzielono koncesji, będzie prowadził działalność koncesjonowaną zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Jednocześnie koncesja jest zobowiązaniem przedsiębiorcy do prowadzenia działalności koncesjonowanej w sposób zgodny z postanowieniami decyzji koncesyjnej i przepisami prawa.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. została udzielona koncesja na obrót paliwami ciekłymi, zaś zgodnie z art. 3 pkt 6 Pe, „obróć” obejmuje działalność gospodarczą polegającą na handlu hurtowym albo detalicznym paliwami lub energią.

Ze znajdującego się w aktach administracyjnych sprawozdania z badań próbki podstawowej z dnia 20 lutego 2014 r. (k. 10 akt adm.) wynika, że ze względu na zawyżoną temperaturę oddestylowania 95 % (v/v), która wyniosła 394,8 °C, przy wymaganiu jakościowym 360 °C, zakupiony przez Spółkę w dniu 26 listopada 2011r. olej napędowy nie spełniał wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Poziom niezgodności poddanego kontroli laboratoryjnej paliwa z normą wynosił 8,02 %.

Również badanie laboratoryjne próbki podstawowej nr (...) oleju napędowego, pobranej ze zbiornika ziemnego w toku drugiej kontroli, w dniu 28 lutego 2014r. wykazało, że paliwo nie spełniało wymagań jakościowych określonych we wskazanym powyżej rozporządzeniu Ministra Gospodarki. W paliwie będącym przedmiotem drugiej kontroli, odnotowano zawyżoną wartość siarki wynoszącą 376,0 mg/kg, przy wymaganiu jakościowym 10 mg/kg i dopuszczalnej tolerancji + 1,3 mg/kg, co oznacza, że parametr został przekroczony o 3 227,4 %. Wynik tego badania został potwierdzony ponownym badaniem próbki kontrolnej, wykonanym na wniosek Spółki, które wykazało, iż zawartość siarki w oleju napędowym, pobranym ze zbiornika ziemnego wynosiła 378 mg/kg.

W związku z tym fakt dwukrotnego wprowadzenia przez powoda do obrotu oleju napędowego o parametrach niezgodnych z normą określoną w obowiązującym w dacie przeprowadzenia kontroli rozporządzeniu jakościowym należało uznać za udowodniony.

Podkreślenia wymaga, że przedmiotem zaskarżonej decyzji było nałożenie na powoda kary pieniężnej z tytułu naruszenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez wprowadzenie do obrotu dwukrotnie paliwa, które nie spełniało wymogów jakościowych.

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. koncesji na obrót paliwami ciekłymi „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i norm określonych prawem”.

Fakt dwukrotnego naruszenia warunku 2.2.1. udzielonej koncesji nie był w złożonym odwołaniu przez powoda kwestionowany.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Określona w powołanym przepisie odpowiedzialność przedsiębiorcy ma charakter obiektywny i jest oparta na zasadzie ryzyka. Oznacza to, że niedochowanie warunków koncesji stanowi samodzielną podstawę do nałożenia kary pieniężnej bez konieczności wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy, niezależnie od przeszkód w prowadzonej działalności koncesjonowanej. Przedsiębiorca, któremu udzielono koncesji na prowadzenie reglamentowanej działalności gospodarczej, przyjmuje na siebie obowiązek prowadzenia tej działalności z należytą starannością. Ocena tej staranności jest surowsza od staranności wymaganej w stosunkach życia codziennego.

Stosownie do treści art. 355 § 2 k.c. należytą staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Z przywołanego przepisu wynika, że przez wymaganą od przedsiębiorcy należytą staranność w prowadzeniu działalności gospodarczej rozumie się zwiększone oczekiwania co do jego umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania w celu uniknięcia naruszenia warunków koncesji. Obejmuje ona również znajomość obowiązujących przepisów prawa oraz skutków jego naruszenia. W istotę należytego prowadzenia działalności gospodarczej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 100/05; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 marca 2006 r., sygn. akt I ACa 1018/05).

W działalności gospodarczej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy jest sprzedaż paliw o jakości i parametrach zgodnych z wymaganiami określonymi w przepisach obowiązującego prawa. Na przedsiębiorcy spoczywa zatem odpowiedzialność za prawidłową jakość wprowadzanego do obrotu paliwa.

W niniejszej sprawie koncesjonariusz dwukrotnie dopuścił do obrotu paliwa o parametrach niezgodnych z normami określonymi obowiązującymi przepisami. Należy zatem stwierdzić, iż Spółka nie dołożyła należytej staranności w prowadzonej działalności gospodarczej.

Wyniki badania laboratoryjnego próbek oleju napędowego pobranych w toku obu kontroli wykazały odstępstwa jakościowe badanego paliwa od przyjętych w tych zakresach norm. Szczególnie wynik badania paliwa pobranego ze zbiornika ziemnego wykazał, że niezgodność z normą przeznaczonego do sprzedaży przez powoda oleju napędowego była znaczna. W niniejszej sprawie odwołujący się nie przedstawił żadnych dowodów, wskazujących na podejmowanie przez niego czynności, zmierzających do ustalenia jakości zakupionego i oferowanego konsumentom paliwa. Fakt braku przeprowadzonych badań jakościowych dostarczanego paliwa potwierdził również sam powód w złożonych wyjaśnieniach. W piśmie z dnia 15 kwietnia 2014r. powód przyznał, że „nie przeprowadza samodzielnie badań kupowanych od dostawców paliw” a w piśmie z dnia 12 sierpnia 2014 r., że „nie przeprowadza badań i nie pobiera próbek paliwa z każdej dostawy ze względu na fakt, iż przy każdorazowym zakupie paliwa otrzymuje już aktualne badanie laboratoryjne wykonane przez dostawcę”.

Należy podkreślić, że fakt zakupu paliwa od renomowanego dostawcy nie zwalnia przedsiębiorcy od podjęcia działań zmierzających do ustalenia jakości zakupionego i oferowanego do sprzedaży paliwa. Tym bardziej, że przedstawiane

przedsiębiorcy przy odbiorze paliwa świadectwo jakości, wystawione przez producenta, nie jest dowodem należytej jakości paliwa sprzedawanego przez niego odbiorcom końcowym.

W ocenie Sądu, Prezes URE prawidłowo przyjął, że przedsiębiorca wprowadzając do obrotu paliwo o jakości niezgodnej z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach, naruszył warunek 2.2.1. udzielonej mu koncesji i w związku z tym nałożenie na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. pkt 12 Pe. było uzasadnione.

Dokonując w świetle postawionych przez powoda w odwołaniu zarzutów oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji należy wskazać, iż stosownie do treści art. 56 ust. 6 Pe, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. W ocenie Sądu przy określaniu wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej Prezes URE w sposób prawidłowy uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Odnośnie stopnia szkodliwości czynu należało mieć na uwadze, iż przedmiotem zaskarżonej decyzji było w istocie dwukrotne naruszenie warunków koncesji. Pierwsze z nich przejawiało się wprowadzeniem do obrotu oleju napędowego o podwyższonej temperaturze oddestylowania 95 % (v/v), a drugie – znacznym przekroczeniem zawartości siarki w sprzedawanym paliwie.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że Prezes URE zasadnie przyjął, iż stopień szkodliwości stwierzonego naruszenia warunków koncesji oraz stopień zawinienia powoda był rażąco wysoki. Za taką oceną przemawia fakt, że stopień przekroczenia dopuszczanej normą wartości jednego z parametrów (zawartości siarki), wprowadzanego przez powoda do obrotu paliwa wynosił aż 3 227,4 %.

Warto dodać, iż Prezes URE ocenia wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków koncesyjnych. Celem postępowania jest jedynie ocena, czy spełnione zostały określone ustawowo wymagania dotyczące prowadzenia działalności koncesjonowanej w danym zakresie. Bez znaczenia zatem pozostaje fakt, czy w rzeczywistości naruszenie warunków koncesji przez przedsiębiorcę przyczyniło się do faktycznego powstania jakiegokolwiek szkody .

W złożonym odwołaniu powód nie wykazał, iż prowadząc działalność gospodarczą dołożył należytej staranności na poziomie wymaganym od podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność koncesjonowaną, przy uwzględnieniu szczególnego charakteru tej działalności, wynikającego z art. 355 § 2 k.c. W szczególności powód nie podjął we właściwym czasie stosownych działań, które zapobiegłyby wprowadzeniu do obrotu paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki.

Zdaniem Sądu, z tego względu dokonana przez Prezesa URE przed wydaniem zaskarżonej decyzji ocena stopnia zawinienia powoda była prawidłowa.

Przy określaniu wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej Prezes URE uwzględnił fakt, iż podczas każdej z kontroli stwierdzono naruszenie tylko jednego parametru oraz okoliczność, że przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenie warunków koncesji.

Oceny możliwości finansowych dokonano na podstawie przedłożonej przez przedsiębiorcę informacji o osiągniętych w 2013r. przychodach z działalności koncesjonowanej, które wyniosły (...) zł.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy stwierdzić, że nałożenie na Spółkę kary pieniężnej w wysokości odpowiadającej (...) % przychodu powoda osiągniętego w roku poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji, świadczy o uwzględnieniu przez Prezesa URE przy wydawaniu decyzji w sposób prawidłowy wymienionych w art. 56 ust. 6 Pe parametrów mających wpływ na wysokość kary pieniężnej. Z uwagi na okoliczności i rozmiar stwierdzonych naruszeń koncesji w sprawie nie występowały przesłanki uzasadniające zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie wysokości nałożonej kary pieniężnej.

Przy rozpoznawaniu sprawy należało mieć na uwadze, że nałożona decyzją kara pieniężna powinna spełniać ustawowe funkcje kary. Oznacza to, że kary pieniężne powinny oddziaływać na przedsiębiorców w sposób represyjny i

prewencyjny, przy czym prewencja powinna mieć charakter szczególny i ogólny. Kara pieniężna powinna stanowić realną, odczuwalną dolegliwość dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie warunków koncesji, a także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym ponownemu naruszeniu warunków koncesji i zaistnieniu innych nagannych zachowań, zarówno przez samego powoda jak i innych działających na danym rynku przedsiębiorców.

Zdaniem Sądu obniżenie wysokości nałożonej kary pieniężnej mogłoby uniemożliwić realizację ustawowych funkcji kary.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z laboratoryjnego badania jakości próbki paliwa zakupionego od (...) sp. z o.o. w W. mając na uwadze, że mimo istnienia możliwości powód nie wniósł o przeprowadzenie takiego badania przed wydaniem zaskarżonej decyzji i w złożonym odwołaniu. Ponadto wobec niekwestionowania przez powoda wyników wykonanych badań laboratoryjnych przeprowadzenie kolejnego badania nie miało znaczenia w sprawie i prowadziłyby do zbędnego przedłużenia postępowania.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie powoda na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc jako bezzasadne.

SSO Witold Rękosiewicz.